

SHIP TO GAZA NORWAY

Postboks 9023 Grønland – 0133 Oslo

Oslo, 15. oktober 2012

Utenriksminister Espen Barth Eide
Det kgl. Utenriksdepartement
Postboks 8114 Dep.
N-0032 OSLO

Om nødvendigheten av å oppheve Israels blokade av Gaza, i erkjennelsen av at folk i Gaza er medmennesker og at menneskerettighetene skal gjelde også for dem

Vi takker for utenriksminister Jonas Gahr Støres svar av 6. september på vårt brev av 29. juni 2012. Brevet inneholder både gode og dårlige avsnitt, og vi skal nedenfor kommentere innholdet nærmere.

Men først av alt vil vi slå fast at vi forventer at Norges regjering protesterer skarpt mot at Israel stopper skip i internasjonalt farvann, tvinger skip med mannskap og passasjerer til israelsk havn, fengsler mannskap og passasjerer og prøver å presse dem til å skrive under på at de har tatt seg ulovlig inn på israelsk territorium, konfiskerer eiendeler tilhørende mannskap og passasjerer, skader skipet og beholder det i lang tid. Alt dette har skjedd med båter som deltok i Freedom Flotillas ekspedisjoner i 2010 og 2011.

I særdeleshet forventer vi dette når norske statsborgere og norsk eiendom blir rammet av en slik opptreden fra israelske myndigheter. Fri og trygg ferdsel til sjøs har vært og er fortsatt avgjørende viktig for Norge med våre sterke skipsfartstradisjoner.

Ship to Gaza Norway deltar i “Estelle”-ekspedisjonen, der seilskonnerten “Estelle” seiler mot Gaza med solidaritet som sin viktigste last. Turen fra Sverige via en rekke europeiske havner til Gaza er blitt brukt – med betydelig suksess – til å løfte blokaden og dens umenneskelige virkninger fram i mediene og den politiske opinionens søkelys. Menneskene om bord vil vise Gazas 1,6 millioner innbyggere at deres skjebne ikke er glemt. Skipets last med varer som folk i Gaza trenger, betyr svært lite i seg selv, men den symboliserer målet: Å bryte Israels folkerettsstridige blokade og øke presset for at den må oppheves. Blant dem som er om bord, finner vi også europeiske parlamentarikere og representanter for politikk, kultur og akademia i Europa, Israel og Canada.

Det er fire nordmenn om bord på den siste strekningen inn mot Gaza: Aksel Hagen, Jan Petter Hammervold, Herman Reksten og Nils Johan Sjøstrøm. Gjennom sin deltakelse vil de vise i praksis at de ser på Gazas befolkning på 1,6 millioner mennesker som sine medmennesker, som selvsagt har krav på fulle menneskerettigheter slik alle mennesker har. Det er ikke lov å holde 1,6 millioner mennesker som gisler og utsette dem for kollektiv avstraffelse. Dette er grunnen til at disse fire er om bord på en fredelig, langsom gammel seilskute, ubevæpnet og basert på ikkevoldsprinsipper, på vei til Gaza. Det er absurd å se på denne ekspedisjonen som en trussel mot Israels sikkerhet, og Israel kan ikke påberope seg noe holdbart grunnlag for å hindre den i å komme inn til Gaza havn.

Vi forventer at Norges regjering generelt og du som utenriksminister spesielt vil protestere kraftig dersom israelsk marine stopper denne båten og dermed bryter med grunnleggende prinsipper om fri ferdsel til sjøs. Gaza er ikke i Israel, og Israel har ingen rett til å stoppe et skip og tvinge det til israelsk havn bare fordi det har Gaza som anløpshavn. Og spesielt forventer vi en skarp protest dersom israelske myndigheter foretar noen form for frihetsberøvelse av norske statsborgere fordi de er om bord i et fredelig skip på vei til ikke-israelsk havn.

Nærmere om svarbrevet av 6. september fra utenriksminister Jonas Gahr Støre, og om statusen til rapporten fra Palmer/Uribe (Det sammenbrutte undersøkelsespanelet)

I sitt svarbrev til oss skrev daværende utenriksminister Jonas Gahr Støre: *”Regjeringen har aldri gitt og vil heller ikke gi noen folkerettslig ”klarering” av den israelske sjøblokaden utenfor Gaza. Den norske holdningen er at blokaden er uakseptabel. Vi har gjentatte ganger fremholdt at det israelske stengningsregimet for Gaza må oppheves, og at noen lettelser alene ikke er nok. Denne holdningen bygger også på folkerettslige vurderinger.”*

Dette er bra.

Men det holder ikke når det deretter står: *”Dersom Israel blir utsatt for rakettagrep fra Gaza rettet mot israelske befolkningsentra, vil Israel med grunnlag i den alminnelige rett til selvforsvar, som er anerkjent i folkeretten, kunne ha grunnlag for å iverksette visse nødvendige og forholdsmessige tiltak for å hindre tilførsel av våpen og andre angrepsmidler til Gaza. Dette blir også understreket i rapporten fra FNs generalsekretærs undersøkelsespanel for Gaza-flotiljen fra september 2011, som på dette grunnlag bl.a. konkluderer med at selve sjøblokaden, vurdert som et separat tiltak fra stengningstiltakene på land, isolert sett ikke var i strid med folkeretten.”*

Vi tar skarpt avstand fra ethvert angrep mot sivile, uansett hvem som utfører det. Samtidig er det nødvendig å understreke at Israel er en okkupantmakt, og at Gaza er et okkupert territorium. Dette er også FNs syn. Når det i utenriksminister Gahr Støres brev til oss er en språkbruk som om Israel er den part som blir angrepet, og at Israel da svarer med tiltak i selvforsvar, er det å snu saken på hodet.

I utenriksminister Gahr Støres svar blir dessuten rapporten fra 2011 fra FNs generalsekretærs undersøkelsespanel (Palmer-Uribe-rapporten) tildelt en status som den ikke har. I punkt 5 i rapportens kapittel “Introduction” heter det at *“Panelet er ikke noen domstol. Det ble ikke bedt om å treffe noen avgjørelse vedrørende de juridiske spørsmål eller plassere ansvar”* (“The Panel is not a court. It was not asked to make determinations of the legal issues or to adjudicate on liability”). Forutsetningen for arbeidet til panelet var også at det skulle bygge på konsensus. Panelet besto av New Zealands tidligere statsminister Sir Geoffrey Palmer (leder), Colombias tidligere president Alvaro Uribe (nestleder), og to medlemmer fra henholdsvis Israel og Tyrkia. Men det tyrkiske medlemmet kunne ikke godkjenne utkastet til rapport, og det endte med at bare Palmer og Uribe rapporterte formelt tilbake til FNs generalsekretær.

Tyrkia var i særlig grad berørt av Israels angrep på Freedom Flotilla 2010, fordi de ni passasjerene som ble drept, var tyrkere, og de var om bord på flotiljens største skip, det tyrkiske “Mavi Marmara”. Tyrkias medlem i panelet, Süleyman Özdem Sanberk, skrev som sitt syn at han var uenig med pannellederne på følgende punkter i rapporten:

- Spørsmålet om lovligheten av Israels blokade av Gaza
- Punktet om Freedom Flotillas handlinger
- Punktet om sjøblokader generelt
- Appendikset om de aktuelle folkerettsprinsippene

Angående vurderingen av blokadens juridiske status kritiserte han panellederne for ensidig å legge vekt på Israels argumenter og fullstendig neglisjere Tyrkias argumenter som gikk i motsatt retning, på tross av at Tyrkias juridiske argumentasjon har støtte fra en overveldende majoritet i det internasjonale samfunn. Han påpekte også at sunn fornuft og samvittighet klart tilsier (“dictate”) at blokaden er ulovlig. Han viste også til at FNs menneskerettighetsråd konkluderte med at blokaden var ulovlig, og at rapporten fra Menneskerettighetsrådets undersøkelseskommisjon fikk bred tilslutning fra medlemslandene. Han påpekte videre at det er en universelt akseptert regel i folkeretten at man skal kunne seile fritt og trygt på alle verdens hav, og at dette hevdvunne prinsippet ikke skal kunne fravikes uten at det hersker en omfattende enighet om det (“universal convergence of views”).

Det tyrkiske medlemmet av panelet understreket også at deltakerne i Freedom Flotilla 2010 hadde humanitære hensikter, som avspeilte bekymringene til et overveldende flertall i det internasjonale samfunn. Han påpekte at flotiljen ble angrepet i internasjonalt farvann, og at den motstand som ble gjort, var for å beskytte seg selv. Ni sivile ble drept og mange flere ble skadet av de israelske soldatene. Det var bevist at i det minste noen av ofrene ble drept med hensikt. Han påpekte at språkbruken i rapporten ikke var tilfredsstillende i sin beskrivelse av det faktiske omfanget av de grusomhetene som utøvd mot ofrene. Det gjaldt også omfanget av den mishandlingen som passasjerene ble ofre for fra israelske soldater og myndigheter. På bakgrunn av dette avviste han og tok avstand fra det alt vesentlige av Palmers og Uribes rapport.

På bakgrunn av denne knusende avvisningen av Palmer-Uribe-rapporten finner vi det kritikkverdige at utenriksministeren henviser til denne rapporten som en autoritativ juridisk kilde. Forutsetningene for at undersøkelsespanelet skulle kunne avgi en uttalelse i samsvar med sitt egentlige oppdrag, brøt sammen. At den norske regjeringen velger å henholde seg til Palmer/Uribes mildt sagt omtvistede betraktninger, som har ytterst mager internasjonal støtte, er uforståelig.

Mer sikkerhet med svær, illegal smugling i tunneler enn vanlige, åpne transportveier?

Etter at vi skrev vårt brev til utenriksminister Gahr Støre 29. juni, er det blitt framlagt flere rystende rapporter om forholdene for Gazas befolkning. Særlig stor vekt har den rapporten som United Nations Country Team in the occupied Palestinian territories (UNCT.oPt) framla 27. august med tittelen “Gaza in 2020 – A liveable place?”. Rapporten besvarer spørsmålet negativt. På 15 sider gjennomgår denne FN-rapporten de viktigste sidene ved situasjonen og framtidsutsiktene for folk i Gaza. På side 4 i rapporten heter det om Gazas økonomi: *“På grunn av restriksjonene er Gazas økonomi sterkt avhengig av hjelp utenfra, tunneløkonomien og pengeoverføringer”*.

På side 5 er det et eget punkt med overskriften “Tunneløkonomien”. Der heter det bl.a.: *“For å omgå stengingen av Gaza-stripen blir varer smuglet illegalt fra Egypt inn til Gaza gjennom hundrevis av tunneler. Anslag over antall tunneler, antall tunnelarbeidere, og over hvor mye varer som smugles gjennom tunnelene varierer, og det finnes ikke pålitelige data.*

Tunneløkonomien er til fordel for Gazas de facto myndigheter, som ifølge en ILO-rapport "mottar en betydelig andel av inntektene" fra den".

Tunneløkonomien fremmer kriminalitet og undergraver vanlig, legitim økonomisk virksomhet. Tunneleierne blir rike, og varene som smugles inn blir dyre. De blir altfor dyre til å være innen økonomisk rekkevidde for det store, fattige flertallet, men det er disse varene det vises til når det fra israelsk side hevdes at det finnes kjøpesentre som bugner av varer.

I utenriksminister Gahr Støres svar refereres det til Israels behov for "å hindre ulovlig smugling av våpen og ammunisjon til Gaza". Men inn gjennom disse tunnelene kommer også det som trengs for å lage de rakettene som skytes mot Israel. Den senere tids opptrapping bekrefter jo nettopp det. Det er ikke dekning for påstanden om at blokaden er nødvendig av hensyn til Israels sikkerhet, og det er ganske absurd å hevde at den sikkerheten ivaretas bedre ved at varer kommer inn gjennom omfattende, illegal smugling enn ved vanlige, åpne transportveier.

Formålet med blokaden er primært kollektiv avstraffelse av Gazas befolkning, ikke å styrke Israels sikkerhet. Hvorfor skulle det ellers være noe poeng at blokaden også omfatter å terrorisere og skyte på palestinske fiskere som våger seg 3-4 kilometer utenfor Gazas strender? Gjennom Osloprosessen ble Gazas fiskere avspist med en grense på 20 nautiske mil (37 kilometer), men den har Israel urettmessig innskrenket ytterligere til bare 3 nautiske mil (5,6 km). Nå rammer terrorisering og skyting enda lengre inn. Styrker det Israels sikkerhet å skyte på fiskere og ødelegge en av Gazas viktigste og høyst sivile næringer?

Om virkningene av blokaden og begrepet "humanitær krise"

Det innledende sammendraget av rapporten "Gaza in 2020 – A liveable place?" konkluderer slik: *"I korthet: En slutt på blokaden av Gaza-stripen sett i sammenheng med ("in the context of") med Sikkerhetsrådets resolusjon 1860, og Gazas gjenreisning og langsiktige økonomiske utvikling forblir FNs grunnleggende mål".*

I en artikkel i The Guardian oppsummerer Robert Turner, Gaza-sjef for UNRWA (UN Relief And Works Agency for Palestine Refugees) de viktigste funnene i rapporten: Den katastrofale drikkevannssituasjonen, der grunnvannet blir udrikkelig og tappes opp i et økende tempo, slik at det kan komme til å ta hundrevis av år å få utviklet grunnvannet på nytt. De helsefarlige kloakkforholdene, der tre fjerdedeler nå går ubehandlet rett i sjøen, den uholdbare helsesituasjonen, forholdene for skolebarna der 93 prosent går i en to-skift-ordning, den mangelfulle matforsyningen der 44 prosent av de 900 000 flyktningene har usikre ernæringsforhold selv etter at UNRWA har distribuert mat til dem.

FN-sjefen avslutter artikkelen slik: *"Vi har en enkel oppskrift på hvordan man skal kunne forhindre den katastrofen som reiser seg truende foran oss, men som kan unngås. Samtidig som FN har fordømt rakettene mange ganger, fortsetter vi å kreve at blokaden må oppheves. Den koster det internasjonale samfunn hundrevis av millioner dollar hvert år. Tillat folk i Gaza å få den standard for utvikling og økonomisk framgang som de lengter etter. De er i stand til å gjøre seg selvforsynt med det de trenger. De ønsker ikke at de fortsatt skal være 80 prosent avhengige av hjelpesendinger, og det gjør heller ikke verdens skattebetalere som finansierer de internasjonale hjelpeorganisasjonene. La oss gå løs på de grunnleggende årsakene til denne truende katastrofen heller enn å vente at det internasjonale samfunn skal betale regningen for å bøte på de ødeleggende konsekvensene."*

Utenriksminister Gahr Støre gjentar i sitt svar til oss flere ganger det helt ufattelige standpunktet som også tidligere er hevdet som Regjeringens syn: At det ikke er noen humanitær krise i Gaza. I brevet står det på side 2: *“For befolkningen er det liten tvil om at livssituasjonen oppleves som kritisk, selv om matvaretilførselen er slik at vi ikke har å gjøre med en humanitær krise i regulær forstand”*. Formuleringen gjentas ordrett også på side 3 i brevet, bortsett fra at det der står at det er “ingen tvil”.

Det er tydeligvis avgjørende viktig for utenriksminister Gahr Støre å slå fast at uansett hvor ille det er, så er det ikke “en humanitær krise”. Årsaken til at dette blir en magisk formulering, forstår vi når vi leser rapporten av 27. september 2010 fra den FN-oppnevnte Hudson-Phillipskommisjonen, med tittelen *“Report of the international fact-finding mission to investigate violations of international law, including international humanitarian and human rights law, resulting from the Israeli attacks on the flotilla of ships carrying humanitarian assistance”*. I avsnittene 260-278 trekker denne kommisjonen sine konklusjoner. Avsnitt 261 lyder slik (vi velger her å sitere den engelske originalteksten): ***“The Mission has come to the firm conclusion that a humanitarian crisis existed on the 31 May 2010 in Gaza. The preponderance of evidence from impeccable sources is too overwhelming to come to contrary opinion. Any denial of this cannot be supported on any rational grounds. One of the consequences flowing from this is that for this reason alone the blockade is unlawful and cannot be sustained in law. This is so regardless of the grounds on which one seeks to justify the legality of the blockade.”*** (våre understrekninger)

Dersom forholdene i Gaza må betegnes som “en humanitær krise”, er blokaden er ulovlig. Det må understrekes at denne kommisjonen var oppnevnt utelukkende for å granske det israelske angrepet på Freedom Flotilla 2010, dvs. at det spesielt var lovligheten av *sjøblokaden* som var tema for kommisjonens konklusjoner. Dens konklusjon vedrørende Israels angrep på flotiljen var at det var i strid med internasjonal rett.

Det hører med til historien at Israel boikottet denne kommisjonen, sannsynligvis fordi de hadde større forventninger til hva slags konklusjoner man kunne vente seg fra Alvaro Uribe og Geoffrey Palmer som ledere av det tidligere nevnte undersøkelsespanelet (som for øvrig hadde som sitt uttrykte ultimate mål fra FN's generalsekretær at det skulle *“positively affect the relationship between Turkey and Israel, as well as the overall situation in the Middle East”*). Det var i realiteten et forhandlingspanel, og det var aldri meningen at det skulle foreta noen seriøs folkerettslig gjennomgang av saken. Dette ultimate målet mislyktes man fullstendig i å oppnå, men Israel var godt fornøyd med at de to pannellederne legitimerte Israels angrep på flotiljen).

Det er riktig at matvaretilførselen til befolkningen i Gaza er slik at folk vanligvis ikke sulter i hjel. Det skyldes utelukkende den omfattende innsatsen til internasjonale humanitære organisasjoner, som gir hjelp til 80 prosent av Gazas befolkning. Israels rolle er å tjene penger på denne hjelpeinnsatsen, bl.a. ved transporten inn fra Israel. **Det paradoksale er altså at Israel holder gående en blokade, samtidig som de får internasjonale hjelpeorganisasjoner til å holde befolkningen i live, mens Israel selv tjener penger på organisasjonenes innsats.** Dette er opprørende, og det er noe av bakgrunnen for at 50 internasjonale hjelpeorganisasjoner og FN-organer 14. juni gikk til det oppsiktsvekkende skritt å samle seg om denne felles uttalelsen: ***«I mer enn fem år har mer enn 1,6 millioner mennesker i Gaza vært underlagt en folkerettsstridig blokade. Mer enn halvparten av befolkningen er barn. Vi undertegnede sier med én stemme: “Opphev blokaden nå”.»***

Den “folkerettslige” logikken som Israel legger opp til, er altså at **siden de internasjonale hjelpeorganisasjonene holder liv i folk, så er blokaden ikke i strid med folkeretten, siden det dermed ikke er en humanitær krise.**

Nå er realitetene for det store flertallet i Gaza likevel så ille, at riktignok sulter de ikke i hjel, men mange av dem får sin fysiske og psykiske helse ødelagt (f.eks. lider flertallet av skolebarna av anemi), Israels blokade rammer arbeidet med å gjenreise den infrastrukturen som Israel gjorde omfattende ødeleggelser på i Operation Cast Lead 2008/2009. Folk fratras effektivt muligheten til å brødfø seg selv ved at fiskerne blir beskyttet når de fisker, så godt som all eksport blokkeres, og folk får ikke lov til å besøke sine slektninger på Vestbredden. FN-rapporten “Gaza in 2020 – A liveable place?” konkluderer altså med at svaret er nei, Gaza kommer ikke til å bli et levelig sted, og dersom ikke blokaden heves vil det bli enda verre enn i dag, bl.a. ved at grunnvannet ødelegges slik at det vil ta hundrevis av år å rette det opp.

Ethvert forstandig menneske forstår at det i en slik situasjon er høyst berettiget å snakke om en humanitær krise, og at okkupantmakten Israel på ingen måte oppfyller sine folkerettslige forpliktelser overfor den okkuperte befolkningen.

Blokaden gjør livet for folk i Gaza ulevelig, og den ville ha ført til omfattende sult med dødelig utfall for mange. En slik blokade er folkerettslig ulovlig. Det blir jo helt absurd å hevde at fordi de internasjonale hjelpeorganisasjonene gjør en betydelig innsats slik at folk likevel overlever, så gjør deres innsats samtidig at den ulovlige blokaden blir lovlig, selv om okkupantmakten på ingen måte bidrar til denne innsatsen.

Det er svært forbausende og opprørende at Utenriksdepartementet gir sin tilslutning til et slikt resonnement, og at det tilrettelegger for at det skal få gjennomslag ved å insistere på at det ikke er en humanitær krise i Gaza. Det kan da virkelig ikke være Utenriksdepartementets oppfatning at en okkupants mishandling av de okkuperte blir folkerettslig legal dersom internasjonale hjelpeorganisasjoner stiller opp for å lindre mishandlingen?

Vi ber deg med dette om å redegjøre tydelig for hvilket grunnlag Utenriksdepartementet påberoper seg for å fortsette å insistere på at det ikke er en humanitær krise i Gaza, slik at det dermed legitimerer Israels argumentasjon for at blokaden er lovlig.

Sjøblokaden av Gaza er ulovlig, og det strider mot internasjonal rett å stoppe “Estelle”

Som nevnt foran, merker vi oss med glede disse formuleringene i utenriksminister Gahr Støres svar: *”Regjeringen har aldri gitt og vil heller ikke gi noen folkerettslig “klarering” av den israelske sjøblokaden utenfor Gaza. Den norske holdningen er at blokaden er uakseptabel. Vi har gjentatte ganger fremholdt at det israelske stengningsregimet for Gaza må oppheves, og at noen lettelser alene ikke er nok. Denne holdningen bygger også på folkerettslige vurderinger.”*

Men det er bemerkelsesverdig at Regjeringen da ikke klarer å konkludere med at sjøblokaden er ulovlig. Den kan ikke både være lovlig og ulovlig. Siden Regjeringen ikke kan konkludere med at den er ulovlig, samtidig som det samlede inntrykk av formuleringene er at den nok egentlig er lovlig, fungerer det altså likevel som en folkerettslig “klarering”. Budskapet fra Regjeringen til Israel blir at vi er helt uenig i det dere gjør, men vi anerkjenner deres rett til å gjøre det. Dette er selvsagt fullstendig virkningsløst overfor Israel.

Som referert foran, var den FN-oppnevnte Hudson-Phillipskommisjonen derimot klar i sin konklusjon 27. september 2010.

Den britiske Valerie Amos, som er FNs visegeneralsekretær for humanitære saker og koordinering av nødhjelp, var også klar i sin erklæring 13. juni 2012, da hun påpekte at mer enn 80 prosent av familiene i Gaza er avhengige av humanitær hjelp, og at Gaza fortsatt er offer for strenge restriksjoner på import, eksport og bevegelse av mennesker, både på land, i luften og til sjøs. Hun fortsatte: *“Til sammen blir dette en kollektiv avstraffelse av alle dem som bor i Gaza, og det betyr at de nektes sine grunnleggende menneskerettigheter i strid med folkeretten”*.

Den meget skarpe, felles erklæringen som 50 internasjonale humanitære organisasjoner og FN-organer kom med 14. juni 2012, var også klar i sin konklusjon: Israels blokade av Gaza er ulovlig (“in violation of international law”). Innenfor disse 50 organisasjonene og FN-organene finnes det en betydelig folkerettslig kompetanse.

Alle disse står i skarp kontrast til den norske regjeringens manglende evne til å trekke en tydelig konklusjon og dens faktiske legitimering av Israels blokade av Gaza.

Fordi både norske og andre lands myndigheter ikke viser noen praktisk vilje til å presse Israel til å oppheve den folkerettsstridige blokaden av Gaza, er det nødvendig for det sivile samfunn å gå til handling. Med sin ferd mot Gaza er seilskonnerten “Estelle” og de menneskene og den lasten som er om bord, et eksempel på slik handling.

Stadig flere i Gaza sier nå: Vi vil ikke ha mer bistand. Vi vil ha retten og muligheten til å leve og arbeide som mennesker og klare oss selv. Derfor er ikke poenget med “Estelle”-ekspedisjonen først og fremst de varene den har med seg, men at den skal være en manifestasjon av solidaritet og bidra til et internasjonalt press for å få opphevet denne katastrofale blokaden.

Vi understreker til slutt at den internasjonale Freedom Flotilla Coalition (FFC), som “Estelle”-ekspedisjonen er en del av, styres av prinsippet om ikkevold og ikkevoldelig motstand. Den er basert på at menneskerettighetene skal respekteres og gjelde for alle mennesker – også innbyggerne i Gaza. Dette skal skje uavhengig av rase, kjønn, stamme, religion, etnisitet, nasjonalitet, seksuell orientering, statsborgerskap og språk. Den består av grasrotkampanjer og ikke-statlige initiativ fra hele verden, som sammen arbeider for å oppheve blokaden av Gaza. FFC bygger på solidaritet med det palestinske folk, men støtter ikke noe bestemt politisk parti eller organisasjon, uten unntak.

“Estelle” skal etter planen ankomme til Gaza i løpet av få dager. Det haster dermed å få svar på dette brevet, og det har selvsagt særlig stor hast når det gjelder de forholdene vi tar opp i den aller første delen av brevet, på side 1 og 2.

Med vennlig hilsen
for styret i Ship to Gaza Norway

Torstein Dahle
leder